

Τηλεγραφήματα καινούρια
πού έρχονται με τόση φούρια.

ΠΑΡΙΣΙΟΙ, αύθημερόν, Χολέρα προοδεύει,
και χάριν της υγείας της παντοῦ περιοδεύει.
ΤΟΥΛΩΝ.—Κανείς δὲν ἔμεινε γιὰ νὰ τηλεγραφήσῃ,
ἀκόμη κι' ὁ τηλεγράφος δὲν ξέρω ἂν θὰ ζήσῃ.
ΕΚ ΚΟΠΕΝΑΓΗΣ.—Ἐφθασαν ἐδῶ οἱ βασιλεῖς σας
καὶ λένε ὅτι ἤθελαν νὰ ἔμειναν μαζί σας
ἐπιθυμοῦν νὰ μιλῶνε ἄστους φόρους πῶς τὰ πάτε,
καὶ θέλουν νὰ τοὺς γράψετε πῶς διόβολο περνάτε.
ΛΟΝΔΙΝΟΝ.—Πίγια πολλά καὶ δάνεια καὶ ράντα,
καὶ σίδηρος, καὶ μέταλλα, συνάλλαγμα τριάντα.
ΑΥΤΟΘΙ.—Λόρδοι καὶ Βουλὴ δὲν θὲ ν' ἀλλάζουνε χαβά·
καινούρια συνδιασκέψις...

Τὸ πρακτορεῖον τοῦ ΧΑΒΑ

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

Π.—Ποῦ ἦσουν, βρε Φασουλῆ;
Φ.—Κάτω ἰστὸ Φαληρέα.
Π.—Καὶ μοναχός σου ἦσουν ἢ εἶχες καὶ παρέα;
Φ.—Ἦμουν ἐγὼ, ὁ Καλλιγᾶς, ὁ Παρασκευαῖδης
ὁ Κοσσονάκος, ὁ Τσιγγρός, ὁ Μίχος, ὁ Ροῖδης...
Π.—Καὶ δὲν μοῦ λές, βρε Φασουλῆ, τὸ Φάληρο σ' ἀρέσει;
Φ.—Ἄκους ἐκεῖ! παντοῦ βουνὰ καὶ θάλασσα ἰστὴ μέση,
δροσιὰ, ἀέρας, κύματα καὶ γυναικεῖα μπάνια,
ξενοδοχεῖα, θέατρα, ἕνα σωρὸ φουστάνια,
καὶ θεατρίναις σπάνιαις, μοναδικὰ κομμάτια,
ὅπου καμπόσοι τζέντλεμαν τῆς τρῶνε μὲ τὰ μάτια
καὶ μὲ κοιλιά περιδρομο, καὶ Γάλλοι καὶ Γαλλίδες...
Π.—Μὰ δὲν μοῦ λές, βρε Φασουλῆ, αὐτὴ τὴν Ρέν τὴν εἶδες;
Φ.—Μωρὲ καὶ θέλει ῥώτημα; καὶ σοῦναι ἕνας τάκος,
ὅπου μαζί τῆς τάχασε κι' αὐτὸς ὁ Κοσσονάκος.
Π.—Ἐ! καὶ ποιοὶ ἄλλοι ἦτανε ἰστὸ Φαληρέα κάτω;
Φ.—Ἀλήθεια ἐλησμόνησα... ὀλόκληρο φουσατό
ἀπὸ καινούργιους λοχαγούς, ἀπὸ χρυσὰ γαλόνια...
ἀπὸ σπαθιά, ἀπὸ φτερά, σειρήνια καὶ κορδόνια...
Π.—Μὰ τί; μὴ ἀριβάρῃσε κανένας νέος στόλος;
Φ.—Καλὰ σοῦ τάλεγα ἐγὼ πῶς εἶσαι ντίπ χαχόλος.
Μωρὲ τί στόλο τσαμπουνᾶς; δὲν ζῆς ἰστὴν κοινωνία
ἐδῶ γαλόνια ἰγέμισαν ὀλα τὰ καφφενεῖα,
κι' οὔτε σκαμνὶ νὰ ἔσπλωθῃς κανένα δὲν ὑπάρχει,
χωρὶς νὰ ἔχῃς δίπλα σου κι' ἕνα συνταγματάρχη.
Θυμάσαι πού σοῦ ἔλεγα ἐκεῖνα τὰ γιουρούσια
πού ἔγιναν ἰστὴς Τράχωνες κι' ἐκεῖνα τὰ τοιμπούσια
πῶς κάπου θὰ ξεσπάσουν;... Ἐ! δὲς τα λοιπὸν τώρα...
καινούρια μὰς ἐπλάκωσε ἀπὸ γαλόνια μπόρα.
Καὶ μὲς ἰστὴς τόσαις μὰς χαραῖς ξέρεις τὴν πῆδ μεγάλη;
στρατάρχη ἐσκαρώσανε καινούργιο καὶ τὸν Ῥάλλη.

Π.—Ποῖον Ῥάλλη λές; τὸν βουλευτὴ ἢ τὸν γιαντρός;
Φ.—Νά! χάχα...
αὐτοὶ οἱ δύο Ῥάλληδες εὐρίσκονται μονάχα;
Θυμάσαι εἰς τὸ Φάληρο πέρου τὸ καλοκαίρι,
πού οὐσσωμο κατέβηκε τῶν Ἀθηνῶν τ' ἀσκέρι
νὰ ἔδῃ πού παρατρέχανε τάλογα τοῦ Μπουντούρη,
Π.—Ἐ;
Φ.—Δὲν θυμάσαι ἰστὸ σωρὸ καὶ ἕναν σάν καμπούρη,
πού ἔδινε προστάγματα κι' ἐμοίραζε βραβεῖα,
καὶ τοῦλεγε «Μον colōnel» ἢ κάθε μιά κυρία;
Π.—Ἄ! τώρα τὸν θυμήθηκα αὐτὸν τὸν γεροντάκο,
ὅπου γυρνᾶ μ' ἐν ἄλογο καὶ πίνει καὶ ταμπάκο,
Μὰ γὼ ὀρκίζομαι σ' αὐτὴ τὴν ἀτιμη πατρίδα,
ὅτι ποτὲ μου μὲ σπαθὶ ἰστὸ δρόμο δὲν τὸν εἶδα.
Φ.—Ἐ! τώρα τέτοια πράγματα μετρᾶς μὲ τὸν διαβήτη;
θὰ ἔδῃς μιά μέρα στρατηγὸ καὶ τὸν Μητροπολίτη.
Π.—Ἀλήθεια πές μου, Φασουλῆ, κάτω ἰστὸ Φαληρέα
τίποτε δὲν ἀκούεται καὶ γιὰ τὸν βασιλέα;
Φ.—Κάτι, θαρρῶ, ἀκούεται, μὰ ἔμενα δὲν μὲ νοιάζει,
ἐγὼ πηγαίνω κάποτε, νὰ κάνω ἴγγο χάζι,
κι' ὄσο γι' αὐτὰ ὁ κύριος Πρωθυπουργός μαθαίνει...
Π.—Ἀλήθεια μούπανε κι' αὐτὸς πῶς συχνοκατεβαίνει,
καὶ μάλιστα ἰστὸ θέατρο πολὺ πῶς φιγουράρει
καὶ μὲ τὸν Κεγαγιᾶ μαζί περνᾶ γιὰ παλληκάρι.
Φ.—Καὶ τί; γιὰ γέρο τὸν περνᾶς πού εἶναι κοτσονάτος,
καὶ ἀπὸ νεζάτα καὶ ζωὴ καὶ δύναμι γεμάτος,
ὅπου ποτὲ πονόλαιμο δὲν εἶχε οὔτε βήχα,
κι' ἀπάνω ἰστὸ κεφάλι του δὲν ἔβρισκεις ἄσπρη τρίχα;
Π.—Νάτα μὰς πάλι... μωρ' αὐτὸς, θεόκουτε, τὰ βάφει,
αὐτὸς εἰς τὴν καραμπογιὰ δὲν κάνει πιά νισάφι.
Φ.—Μὰ τί θαρρεῖς πῶς εἶν' αὐτὸς; Ψιακῆς ἢ Λεονάρδος;
τώρα θὰ πῆς πῶς βάφεται ἀκόμη κι' ὁ Λομβάρδος.
Π.—Μωρὲ τὰ βάφει, Φασουλῆ...
Φ.—Σοῦ λέω δὲν τὰ βάφει.
Π.—Καὶ πάλι ξυλοφόρτωμα ἢ μοιρὰ σου σοῦ γράφει.
Φ.—Ἐγὼ σοῦ λέω πῶς αὐτὸς ποτὲ μπογιὰ δὲν βάζει.
Π.—Κι' ἐγὼ σοῦ λέω πῶς σβερχιαῖς θὰ σοῦρθουν σάν χαλάζι.
Φ.—Βρὲ δὲν τὰ βάφει, Περικλῆ... τὸ λένε ἀπὸ ζήλεια.
Π.—Σάν δὲν τὰ βάφῃ τὸ λοιπὸν ὄρσε ὀκτώ σκαμπύλια.

Καὶ κάτι τί νεώτερον,
καὶ κάπως σπουδαιότερον.

Τὴν περασμένη Κυριακὴ διαβάστηκε καὶ πάλι
εἰς ὀλαις μὰς τῆς ἐκκλησιαῖς μιά προσταγὴ μεγάλη,
καὶ ἀσθηρῶς ἐπρόσταζε ἀπάνω κάτω τούτα:
«Κανείς δημότης Ἀθηνῶν νὰ μὴν ἐγγίξῃ φροῦτα
καὶ τῆς καθαριότητος νὰ μάρθῃ τοὺς κανόνες,
γιὰτὶ χολέρα ἔρχεται καὶ φθάνει κι' ὁ χειμῶνας.»
Κι' οἱ κῆτοικοι σάν ἀκουσαν αὐτὰ περὶ χολέρας,
ἐγύρισαν ἰστὰ σπήγια τῶν μὲ σκέψεις ὀρθοτέρας
καὶ γιὰ νὰ δείξουν σεβασμὸν ἰστὴν προσταγὴν καὶ τρόμον,
ἀμέσως ἀρχδεξιάσανε καταμεσῆς τῶν δρόμων
ὄσαις ὀκάδες σκουπιδιῶν εὐρήκαν ἰστὴν ἀυλὴ τῶν,
τὴν κάθε πατσαβοῦρά τῶν, τὸ φόφο τὸ σκυλί τῶν,
παληκοφόνια, κόκκαλα κι' ἀπάτωτα παπούτσια,
κι' ἔφαγαν καὶ κορόμηλα μαζί μὲ τὰ κουκούτσια.